

Shofar and Intention in the Performance of Mizvot

Dr. Shana Strauch Schick

(1) משנה מסכת ברכות פרק ב משנה א

היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא

[Where] one is reading [the portions of] Torah [that has the section of *shema*], and the time of its reading arrives: if he put his mind to it he has fulfilled [his obligation of reciting the *shema*] if not, he has not fulfilled [his obligation].

(2) משנה מסכת ראש השנה פרק ג משנה ז

.. מי שהיה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא אף על פי שזה שמע וזה שמע זה כיון לבו וזה לא כיון לבו:

One who was passing behind a synagogue, or whose house was near a synagogue, and heard the sound of the *shofar* [on Rosh HaShana] or the sound of the *megillah* [of the scroll of *Esther* on Purim], if he pays attention [to fulfill his obligation], he has fulfilled [his obligation]. If not, he has not [fulfilled his obligation]. Even if this one heard and that one heard, this one paid attention, and that one did not pay attention.

(3) משנה מסכת מגילה פרק ב משנה ב

היה כותבה דורשה ומגיהה אם כיון לבו יצא ואם לאו לא

If one was writing [the scroll of *Esther* while reading it], or [is reading while] expanding it [or reads in order to check for mistakes] and amends it, if he directs his heart (*kivein libo*), he fulfills his obligation; if not, he does not fulfill his obligation.

(4) משנה מסכת ראש השנה פרק ג משנה ח

[ו] והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגומר (שמות י"ז) וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו נופלין כיוצא בדבר אתה אומר (במדבר כ"א) עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוך וראה אותו וחי וכי נחש ממית או נחש מחיה אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהן שבשמים היו מתרפאים ואם לאו היו נימוקים חרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן זה הכלל כל שאינו מחויב בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתן:

“And it came to pass, when Moses held up his hand Israel prevailed” etc. (Exodus 17:1. Did the hands of Moses wage war or break [Israel’s ability] to wage war? Rather this teaches that as long as Israel would look upwards and subject their hearts to their Father in heaven they prevailed, and if not they fell.

Similarly, “Make for yourself a fiery serpent and mount it on a pole. And if anyone who is bitten shall look at it, he shall live” (Numbers 21:8). Did the serpent kill or did the serpent keep alive? Rather, when Israel would look upwards and subject their hearts to their Father in heaven, they were healed, and if not their [flesh] would melt away. A deaf-mute, a lunatic and a minor cannot cause others to fulfill their religious obligation. This is the general principle: one who is not himself obligated in the matter cannot perform it on behalf of others.

(5) מסכת ראש השנה דף כח עמוד א-עמוד ב

שלחו ליה לאבוה דשמואל כפאו ואכל מצה יצא ... אמר רבא זאת אומרת התוקע לשיר יצא פשיטא, היינו הך? - מהו דתימא: התם אכול מצה אמר רחמנא והא אכל, אבל הכא - +ויקרא כג+ זכרון תרועה כתיב, והאי מתעסק בעלמא הוא, קא משמע לן. אלמא קסבר רבא: מצות אין צריכות כוונה

a. איתביה: היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא. מאי לאו - כוון לבו לצאת? לא, לקרות. - לקרות? הא קא קרי! - בקורא להגיה.

b. תא שמע: היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא. מאי לאו: אם כוון לבו - לצאת! - לא, לשמוע. - לשמוע? והא שמע! - סבור: חמור בעלמא הוא.

c. איתבייה: נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע. בשלמא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - כסבור חמור בעלמא הוא, אלא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע היכי משכחת לה - לאו בתוקע לשיר? - דלמא דקא מנבח נבוהי.
 אמר ליה אביי: אלא מעתה הישן בשמיני בסוכה ילקה! - אמר לו: שאני אומר מצות אינו עובר עליהן אלא בזמנן... רבא אמר: לצאת - לא בעי כוונה, לעבור - בעי כוונה. - והא מתן דמים לרבי יהושע, דלעבור, ולא בעי כוונה! אלא אמר רבא: לצאת - לא בעי כוונה, לעבור, בזמנו - לא בעי כוונה, שלא בזמנו - בעי כוונה.
 אמר ליה רבי זירא לשמעיה: איכוון ותקע לי.
 אלמא קסבר: משמיע בעי כוונה ...

6) משנה מסכת עירובין פרק י משנה א

המוציא תפילים מכניסן זוג זוג רבן גמליאל אומר שנים שנים

One who finds phylacteries [on the Sabbath], brings them in [to a private domain] pair by pair. R.

Gamaliel said: two [pairs] by two [pairs].

7) תלמוד בבלי מסכת עירובין דף צה עמוד ב-צג עמוד א

... מאי קסבר? אי קסבר שבת זמן תפילין הוא - זוג אחד - אין, טפי לא. ואי קסבר שבת לאו זמן תפילין הוא. ומשום הצלה דרך מלבוש שרו ליה רבנן - אפילו טפי נמי! - לעולם קסבר: שבת לאו זמן תפילין הוא, וכי שרו רבנן לענין הצלה - דרך מלבוש במקום תפילין. אי הכי, זוג אחד נמי - אין, טפי טפי - לא - אמר רב שמואל בר רב יצחק: מקום יש בראש להניח בו שתי תפילין. - ... לימא דרב שמואל בר רב יצחק קמיפלגי; דתנא קמא לית ליה דרב שמואל בר רב יצחק, ורבן גמליאל אית ליה דרב שמואל בר רב יצחק!) לא, דכולי עלמא אית להו דרב שמואל בר רב יצחק. והכא בשבת זמן תפילין קמיפלגי.
 דתנא קמא סבר: שבת זמן תפילין הוא, ורבן גמליאל סבר: שבת לאו זמן תפילין הוא.

(A) ..... ואיבע' אימ' דכולי עלמ' שבת זמן תפילין הוא והכא במצות צריכות כונה קמיפלגי מר סבר מצות צריכות כוונה ומר סבר לא בעי כוונה

(B) ואיבע' אימ' דכולי עלמ' לצאת לא בעי כוונה והכא בלעבור משום בל תוסף בעי כוונה קא מיפלגי מר סבר לעבור משום בל תוסף בעי כוונה ומר סבר לא בעי כונה

(C) ואיבע' אימא אי סבירא לן שבת זמן תפילין לא לעבור בעי כוונה ולא לצאת בעי כוונה אלא דכולי עלמא שבת לאו זמן תפילין הוא והכא בלעבור שלא בזמנן קמיפלגי מר סבר בעי כונה ומר סבר לא בעי כוונה

...

(A) And if you want I might say that everyone [agrees that] the Sabbath is a time [to don] phylacteries and here they argue whether [the performance of] commandments requires intention. One master (i.e. R. Gamliel) holds [the performance of] commandments requires intention while one master (i.e. the first opinion of the Mishnah) holds it does not require intention.

(B) And if you want, I might say that everyone [agrees that] discharging [an obligation] does not require intention and here they argue whether transgressing 'you shall not add' requires intention. One master (i.e. R. Gamliel) holds transgressing 'you shall not add' requires intention, while one master (i.e. the first opinion of the Mishnah) holds it does not require intention.

(C) And if you want, I might say: If we maintain [the view] that the Sabbath is a time of phylacteries, then intention is not required to transgress and intention is not required to discharge [the duty]. Rather everyone [agrees] that the Sabbath is not the time [for donning] phylacteries and here they argue about transgressing when it is not the proper time [to perform a commandment]. One master (i.e. R. Gamliel) holds it requires intention, while one master (i.e. the first opinion of the Mishnah) holds it does not require intention.

8) רי"ף מסכת ראש השנה דף ז עמוד ב

תניא נתכוין שומע ולא נתכוין משמיע או שנתכוין משמיע ולא נתכוין שומע לא יצא עד שיתכוין שומע ומשמיע א"ל רבי זירא לשמעיה [דף כ"ט ע"א] התכוין ותקע לי אלמא קסבר משמיע נמי בעי כוונה כלומר אף על פי שמתכוין להוציא עצמו ידי חובתו אין חברו השומע תקיעתו יוצא ידי חובתו עד שיתכוין התוקע להשמיעו וה"מ ביחיד אבל בשליח צבור כיון דדעתיה לכולי עלמא לא בעינן דמתכוין ליה גופיה כדתנן היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם כוון לבו יצא ואם לאו לא יצא:

9 המאור הקטן מסכת ראש השנה דף ז עמוד א

לפום סוגיא דשמעתא מתחורא כרבא דאמר לצאת לא בעי כוונה לעבור בזמנו לא בעי כוונה שלא בזמנו בעי כוונה והכין אסיקנא בפרק המוצא תפילין וליתא לדר' זירא דאמר לשמעיה אכיון ותקע לי והרי"ף ז"ל כתב הא דר' זירא ושביקיה לדרבא. ויש שסבורים לומר דלא פליגא דרבי זירא על דרבא דלא אמר רבי זירא איכוין ותקע לי למצוה אלא שצריך כונה לשמוע ולהשמיע לשום תקיעת שופר כל דהו אפילו שלא לשום מצוה ולעולם כוונת מצוה לא בעינן אבל בעי' כוונה לשמוע ולהשמיע וה"ר שלמה ז"ל כתב בפירושו איכוין ותקע לי להוציאני ידי חובתו ומדבריו למדנו דרבי זירא פליג על דרבא וכן נראין הדברים שאילו לא היה ר' זירא מחמיר בכוונת המצוה על מה היה מחמיר כ"כ בכוונת המשמיע לשומע יציבא בארעא וגירא בשמי שמיא והלא דין הוא שתהא כוונת המצוה יותר חמורה מכוונת המשמיע לשומע ועוד הא אוקימנא לדר' זירא כר' יוסי ובפרק ערבי פסחים ברירנא דר' יוסי ס"ל מצות צריכות כוונה ופליגי רבנן עליה הלכך ליתא לא לדר"י ולא לר' זירא דקאי כוותיה ולא מהדרינן ולא סמכי' על שנוי' דחיקי וכבר כתבנו במקצת דברים הללו בפ' ערבי פסחים.

10 מלחמת ה' מסכת ראש השנה דף ז עמוד א

אמר הכותב דרבא לא מכרעא דאיהו פירוקי הוא דפריק הוא דאביי דאקשי עליה דרבה אלא מעתה הישן בשמיני בסוכה ילקה ואמר ליה אין זו דומה לזו דלמ"ד נמי לצאת לא בעי כוונה לעבור שלא בזמנו ודאי בעי כוונה הלכך כי שקלת דרבה מהכא ה"ל ר' זירא בתרא ואיהו עדיף למפסק כוותיה דאוריא דא"י אחכמיה טפי ועוד דמינקט לחומרא עדיף ועוד דרבה נמי לא מכרעא דהכי ס"ל אלא זאת אומרת קאמר ואיהו לא סבר ליה

8 שולחן ערוך אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקפט סעיף ח (רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ב הלכה ד)

המתעסק בתקיעת שופר להתלמד, לא יצא ידי חובתו; וכן השומע מן המתעסק, לא יצא; וכן התוקע לשורר ולא נתכוון לתקיעת מצוה, לא יצא. נתכוון שומע לצאת ידי חובתו, ולא נתכוון התוקע להוציא; או שנתכוון התוקע להוציא ולא נתכוון השומע לצאת, לא יצא ידי חובתו עד שיתכוון שומע ומשמיע.

9 ט"ז אורח חיים סימן תקפט ס"ק ג

(ג) (פמ"ג) המתעסק בתקיעו' שופר כו'. - דקי"ל כמ"ד מצות צריכות כוונה כן מסיק ב"י:

10 שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן ס סעיף ה (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב הלכה א)

הקורא את שמע ולא כוון לבו בפסוק ראשון שהוא שמע ישראל, לא יצא ידי חובתו. והשאר, אם לא כוון לבו אפילו היה קורא בתורה, או מגיה הפרשיות האלו בעונת קריאת שמע, ד יצא, והוא שכוון לבו בפסוק ראשון.